

Az Üdvözítő gyermekségének arab evangélioma.

Az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek egy Istennek nevében!

A magasságos Isten segítségével és támogatásával kezdjük irni a mi Urunk és Üdvözítőnk, a Jézus Krisztus csodáinak könyvét, amely a gyermekség evangéliumának mondatik, az Urnak békességében. Ámen.

1. fejezet.

A mik következnek, azokat József főpapnak könyvében találjuk meg, aki Krisztus idejében élt s a kiről némelyek azt mondják, hogy ő volt Kajafás. Ez azt mondta, hogy Jézus beszélte, hogy mikor a bölcsőben feküdt, így szólt az ő anyjának, Máriának: „Én vagyok Jézus, az Istennek fia, az Ige, a kit világra hoztál, a mint azt neked meghirdette Gábiel angyal s engem az én Atyám a világ üdvösségére küldött el.“

2. fejezet.

Nagy Sándor időszámításának 309. esztendejében elrendelte Augusztus, hogy kiki a maga szülőföldjén irassék be. Fölkerekedett tehát József és jegyesét Máriát magához véve, Jeruzsálemből Bethlehembe ment, hogy családjával együtt szülővárosában beirattassék. Mikor egy barlanghoz értek azt mondotta Mária Józsefnek, hogy az ő szülésének ideje érkezett s már nem képes bemenni a városba, hanem, ugymond, ebbe a barlangba térjünk be. Ez naplemenetekor történt. József pedig elment, hogy melléje egy asszonyt keressen. Mig aztán ezzel foglalkozott egy Jeruzsálemből való zsidó bábát pillantott meg akinek így szólt:

— Hej! jó asszony, jer ide és menj be abba a barlangba a melyben egy asszony vajódik.

3. fejezet.

Ily módon naplemente után a bába és vele együtt József a barlanghoz indult s abba mindketten bementek. És ime az ragyogó fényvel volt telve, lámpák ragyogásánál szebben és nap világosságánál is tündöklőbbben. A jászolba helyezett és pólyába csavart gyermek anyjának, Mária asszonynak az emlőjét szopta. Mikor mindketten megcsodálták ezt a fényt, akkor a banya megkérdezte Mária asszonyt:

— Csak nem te vagy annak az ujszülöttnek az anyja?!

És amikor Mária úrnő igenlőleg felelt, azt mondotta:

— Bizony nem vagy hasonló Éva leányaihoz.

Mária asszony azt mondá:

— Amiképpen az én fiamhoz gyermekek közül senki sem hasonló, úgy az ő szülőanyjának sincs asszonyok közt mása.

— Asszonyom — felelé a bába — azért jöttem, hogy bért kapjak s ime megbénultam.

Mondá neki a mi asszonyunk Mária:

— Tedd a kezeidet a gyermekre.

Mikor ezt a vén asszony megcselekedte, tüstént meggyógyult. Akkor kimenve mondá:

— Mostantól fogva egész életemen át szolgálója és cselédje leszek ennek a gyermeknek.

4. fejezet.

Akkor pásztorok jöttek, a kik mikor tüzet gyújtottak és fölötte vigadoztak, égi seregek jelentek meg nekik, dicsőítve és magasztalva a mindenható Istent. Mikor a pásztorok is ugyanezt cselekedték, akkor az a barlang a világ legfőbbesébb templomához lett hasonlónak, mivel hogy égieknek és földieknek szája dicsőítette és magasztalta az Istent az Úr Krisztus születéséért. Mikor aztán az a zsidó vénasszony ezt a kinyilvánult csodát látta, az Istennek hálát adott, mondván:

— Hálát adok neked, oh Izráel Istene azért, hogy az én szemeim látták a világ Megváltójának születését.

5. fejezet.

Mikor elérkezett a körülmetélés ideje, t. i. a nyolcadik nap, a gyermeket a törvény szerint körül kellett metélni.

Igy körül is metélték őt a barlangban, az az öreg zsidó asszony pedig megtartotta a bőrt, bár némelyek azt mondják, hogy a köldökzsinórt tartotta meg és azt régi nárdus olajtartóba helyezte. Annak a fia pedig olajkereskedő volt, a kinek ezt átadva így szólt:

— Őrizd meg ezt és ne add el a nárdus olajnak ezt a tégelyét még hogyha háromszáz dénárt akarnának is néked érte adni.

Ez a tégely volt az, a melyet a bűnös Mária megszerzett és a mi Urunk Jézus Krisztus lábaira és fejére öntött ki, azután a hajával törülgette. Tíz nap mulva Jeruzsálembe vitték fel Jézust és születésétől számítva negyvenedik napon templomba vive, az Úr elé állították és érette áldozatot hoztak, a mint azt a Mózes törvénye előírja, t. i. minden hímnemű, a ki méhet nyit, Isten szentjének mondatik.

6. fejezet.

Akkor látta őt meg az agg Simeon, mintegy fényoszlopként ragyogni, amikor Mária asszony, az ő szűz anyja, örvendve neki az ölében hordozta őt, miközben az angyalok szolgálva körülvették, mint a hogy a királyt a testőrök körülveszik. Simeon ekkor közelebb lépett Mária asszonyhoz és kezeit előtte kiterjesztve monda az Úr Krisztusnak:

— Mostan óh én uram, bocsásd el a te szolgádat békességben a szerint, a miket mondottál, mert látták az én szemeim a te kegyelmességedet, a melyet minden népek üdvösségére készítettél, világosságul minden nemzedéknek és dicsőségül a te népednek, Izráelnek.

Jelen volt akkor Anna prófétanő is és odamenvén dicsőítette Istent, Mária asszonyt pedig boldognak mondomta.

7. fejezet.

Lőn, hogy a mikor az Úr Jézus Júdea Bethlehémében Herodes király idejében megszületett, ime mágusok jöttek Jeruzsálembe, a mint azt előre megmondotta Zaratusztra. Ajándékok voltak velük, arany, tömjén és mirha és imádván őt, mindegyik előhozta az ő ajándékát. Akkor Mária asszony

a gyermek pólyakendői közül egyet elővett és azt viszont ajándékol nekik adta. Ezt azok tőle a legnagyobb tisztelettel átvették. Ugyanazon órában megjelent nekik az angyal ama csillag formájában, a melyik azelőtt az ő utjuknak vezére volt, annak fényétől vezetve elmentek, a míg haza nem értek hazájukba.

8. fejezet.

Hozzájuk gyülekeztek aztán az ő királyaik és fejedelmek kérdezték tőlük, hogy vajjon mit láttak vagy tettek, hogyan mentek és jöttek vissza, mit hoztak magukkal? Azok pedig megmutatták nekik azt a pólyakendőt, amelyet nekik Mária adott, amiért is nagy ünnepséget rendeztek, szokásuk szerint tüzet gyújtottak és azt imádták, a pólyakendőt pedig beledobták s azt a tűz megkapta és magába temette. Mikor aztán a tűz kialudt, a pólyakendőt úgy húzták ki, mint a milyen előbb volt, mintha tűz nem is érintette volna. Ezért aztán kezdték azt csókolgatni, fejükre és a szemükre rakni, mondván:

— Ez tehát a kétségtelen igazság, mert nagy dolog ez, hogy még a tűz sem képes megégetni vagy elpusztítani.

Akkor felvették azt és a legnagyobb tisztelettel a kincstárunkba helyezték el.

9. fejezet.

Herodes pedig mikor látta, hogy a mágusok őt cserben hagyták és nem tértek vissza hozzá, odahivatta a papokat és a bölcseket mondván nekik:

— Világosítsatok fel engemet, hol kell a Krisztusnak születnie?

Mikor azok azt felelték, hogy Betlehemben, Júdea városában, akkor az Úr Jézus Krisztus megöletéséről kezdett okoskodni. Akkor jelent meg az angyal urunknak, Józsefnek álmában és mondá:

— Kelj fel, vedd a gyermeket és az ő anyját és eredj el Egyiptomba.

Kakasszókor azért felkerekedett és elment.

10. fejezet.

Mig azon okoskodott, hogyan folytassa útját, rávirradt a reggel, miután egy kevés utat megtett. És máris egy nagy városhoz közeledett, amelyben olyan bálvány volt, amelynek Egyiptom többi bálványai és istenei ajándékokat és áldozatokat szoktak vinni. E bálvány mellett ott volt a neki szolgáló pap, aki valahányszor a sátán abból a bálványból megszólalt, azt Egyiptom és a környék lakosainak kihirdette. Volt ennek a papnak egy hároméves fia, aki néhány gonoszlélektől volt megszállva és sokat beszélt és csacsogott és amikor megrontották őt a gonoszlelkek, letépve a ruháit mezitelenül marad és az embereket kövekkel dobálta meg. Volt pedig abban a városban egy szálló is, amely annak a bálványnak volt ajánlva. Mikor József és Mária asszony megérkezett és a szállóba bement, nagyon megijedtek annak lakói és összefutottak a fejedelmek meg annak a bálványnak a papjai mind a bálványhoz és azt mondták neki:

— Honnét van a mi földünkben ez a megrendülés és mozgás?

— Mert eljött az a rejtett Isten, felelé a bálvány, aki valóban Isten, egyetlen se méltó rajta kívül, hogy istentiszteletben részesüljön, mivelhogy ő valóban az Isten fia, aki mikor megérintette ezt a földet, megrendült az és az ő eljövételétől megmozdult és megingott s mi az ő hatalmának nagyságától nagyon remegünk.

Ugyanazon órában összedült az a bálvány és romjához Egyiptom lakója és mások is összefutottak.

11. fejezet.

A pap fia pedig, mikor őt a betegség a szokott módon megszállotta, a szállóba ment és ott találta Józsefet és Mária asszonyt, akiktől a többiek mind elfutottak. Mária asszony éppen az Úr Krisztus pólyáit mosta és a fákra teregette. Mikor hát az a gonoszlélektől megszállt gyermek odament s e pólyák közül egyet elővett és a fejére terítette, akkor a démonok hollók és kígyók alakjában kezdtek a száján át belőle kivonulni. A gyermek az Úr Krisztus parancsára csakhamar

meggyógyult és Istent dicsőítette, annak az Úrnak pedig, aki őt meggyógyította, hálát adott. Mikor az apja a fiát meggyógyulva látta, azt kérdezte tőle:

— Fiam, mi lelt téged, mitől gyógyultál meg? Felelé a fiú:

— Mikor engem a démonok a földre tepertek, a szállóba mentem s ott egy felséges asszonyt találtam a gyermekével. Ennek az anyja a tisztára mosott pólyáit fára aggatta, ezek egyikét fogtam, a fejemre tettem s elhagytak engem a démonok és elfutottak.

Az atya ezen nagyon megörülve mondá:

— Fiam, lehetséges, hogy ez a gyermek az élő Isten fia, aki a mennyet és a földet teremtette, mert amikor hozzánk jött, összetört a bálvány és az összes istenek összeestek és az ő nagyságának erejétől tökrementek.

12. fejezet.

Itt telt be ez a profécia: „Egyiptomból hivatam ki az én fiamat.“ József pedig és Mária mikor meghallották, hogy az a bálvány elpusztult és tönkre ment, megijedtek és féltek. Akkor azt mondták: Mikor Izráel földjén tartózkodtunk, Heródes megakartá öletni Jézust és e miatt aztán megölette Betlehem és vidékének összes csecsemőit, de nem lehetetlen, hogy az egyiptomiak, ha meghallják, hogy ez a bálvány összeomlott, bennünket tűzzel égetnek meg.

13. fejezet.

Mikor onnét kimentek, egy olyan helyre érték, a hol rablók tartózkodtak, akik podgyászaikból és ruháikból igen sok embert kifosztottak és megkötöztek. A latrok nagy zajt hallottak, mint amilyennel egy király szokott nagy sereggel, lovassággal és dobosokkal a városából kivonulni. Ez a dolog annyira megzavarta a rablókat, hogy amit csak raboltak, mindent hátrahagyva elfutottak. A foglyok pedig föltápaszkodtak, egymásnak a kötelékeit megoldozták és fölszedvén a podgyászaikat, elmentek. Mikor pedig Józsefet és Máriát megérkezni látták, azt mondták:

— Hol van az a király, a kinek a megérkezése nagyszerű

zaját hallva, a rablók bennünket hátrahagytak, úgyhogy mi most szerencsésen megszabadultunk?

Felelé József:

— Itt jön utánunk.

14. fejezet.

Azután egy másik városba mentek, ahol egy ördögös asszony volt, a kibe, mikor egyszer éjjel vizért kiment, a gonosz és nyughatatlan sátán belefészkelődött. Ez se ruházatot nem tűrt, se lakóhelyen maradni nem tudott s valahányszor láncokkal és szíjjakkal megkötözték, szétszaggatta azokat és meztelenül futott lakatlan helyekre s keresztutakon és sirdombok közt állva az embereket kövekkel hajigálta és övéinek nagy gondot okozott. Mikor ezt Mária asszony meglátta, megszánta, minek következtében tüstént elhagyta őt a sátán és egy ifjú alakjában elfutva távozott, mondván:

— Jaj nekem, miattad oh Mária és a te fiad miatt.

Igy gyógyult meg az az asszony az ő keresztjétől és a mikor öntudatra ébredt, pirult az ő meztelensége miatt s az emberek tekintetét kerülve ment az övéihez. Miután felöltözködött elbeszélte atyjának és rokonainak, a mi vele történt. Ezek, miután a város legelőkelőbbjei közé tartoztak Mária asszonyt és Józsefet a legmegtisztelőbb vendéglátásban részesítették.

15. fejezet.

Másnap, miután útravalóval ellátták őket, elmentek azoktól és estére egy olyan városba érkeztek, ahol lakodalmat tartottak. A gonosz sátán munkája és a varázslók mesterkedése következtében azonban a menyasszony megnémult és mukanni se tudott. Mikor Mária asszony az ő gyermekét az Úr Krisztust hordozva a városba bement, meglátta a néma menyasszonyt és kezét az Úr Krisztus felé tárta ki és azt magához vonva a keblére ölelte és többször megcsókolta, aztán hirtétta őt és a keblére szoritotta. Tüstént megoldódott az ő nyelvének kötele, megnyiltak a fülei és magasztalta és dicsőítette az Istent, aki egészségét visszaadta. A város lakosai

pedig azon az éjszakán nagy örömmel vigadtak s azt hitték, hogy az Isten és az ő angyalai szálltak le hozzájuk.

16. fejezet.

Nagy tiszteletben részesülve és vigan élve három napon át maradtak ott. Azután útravalóval ellátva, elmentek azoktól és egy másik városba érkeztek, a melyben, miután az nagyon népes volt, csak éjjelezni akartak. Volt azonban abban a városban egy tisztas asszony, a kit, mikor egyszer a folyóba fürödni ment, a gonosz sátán kígyó formájában megszállt és a hasa körül tekergődzött és valahányszor az éjszaka bekövetkezett, zsarnokilag meggyötört. Mikor ez az asszony Mária asszonyt és a csecsemő Úr Krisztust az ő ölében megpillantotta, azzal a kivánsággal fordult Mária asszonyhoz: „Oh úrnőm, add ide nekem ezt a gyermeket, hogy őt hordozzam és őt megcsókoljam.“ Oda adta tehát annak az asszonynak s amikor az utána nyúlt, elhagyta őt az a sátán és futva távozott tőle s nem látta őt többé e naptól fogva az asszony. Ezért is minden jelenlevő dicsőítette a felséges Istent. Az asszony pedig nagy készséggel megajándékozta őket.

17. fejezet.

Másnap az az asszony illatos vizet készített, hogy az úr Jézust megfüröszse. A minek megtörténte után azt a vizet amellyel a fürdést végezte, megtartotta és egy részét egy ott lakó leányra, akinek a teste fehér bélpoklos volt, ráöntötte és őt azzal megmosta. Alig történt ez meg, a leány tüstént megtisztult a poklosságtól. Akkor azt mondták a városbeliek:

— Semmi kétség, hogy József és Mária és ez a gyermek nem emberek, hanem istenek.

Mikor onnét el akartak menni, a leány, aki a poklosságból meggyógyult, hozzájuk ment és kérte őket, hogy őt útítársul vegyék magukhoz. Mikor ezt megengedték a leány velük ment.

18. fejezet.

Azután egy olyan városba érkeztek, amelyben egy hírneves fejedelemnek a vára és a mellett egy vendégfogadója

volt. Ide tértek be. Az a leány pedig elment és betért a fejedelem feleségéhez s miután azt sirva és szomorkodva találta, tudakolta, hogy miért sir?

— Ne csodálkozz, felelte az, hogy sírok, mert nagy szerencsétlenség nehezedik reám, amit még eddig egyetlen embernek se mondtam el.

— Nos hát, mondá a leány, ha nekem elmondod és föl-feded, én megtalálom annak a gyógszerét.

— Tudd meg tehát a titkot, szólt a fejedelem felesége, de el ne mondd senkinek. Én, mint ennek a fejedelemnek a felesége, aki király és a kinek a hatalmában sok város van, régóta éltem már vele, amikor még mindig nem volt tőlem fia. És amikor fiam született, bélpoklos volt. Mikor ezt a férjem meglátta, elfordult tőlem és azt mondta nekem: „Vagy öld meg ezt a gyermeket, vagy add át egy dajkának, a ki olyan helyen nevelje őt föl, hogy onnét soha még hírét se halljuk. Nekem pedig többé semmi közöm hozzád, ne is lássalak többé soha.“ És most tanácstalan vagyok és a bánat lever. Hej, én fiam, hej én uram!

— Nem mondtam-e neked, szólt a leány, hogy a te betegségedre orvoslást szerzek, a mint azt neked meg is ígértem, mert én is bélpoklos voltam, de megtisztított engem az én Istenem, a ki a Jézus, Mária asszonynak a fia.

Mikor pedig megkérdezte őt az asszony, hogy hol van az az Isten, a kiről beszél, így felelt a leány:

— Veled egy azon házban időzik.

— Hogy lehet az, kérdé az asszony, hol van?

— Ime, felelé a leány, József és Mária, a gyermek pedig, a ki velük van, Jézusnak nevezetik. Ő az, a ki engem betegségemből és nyavalyámból kigyógyított.

— És mi módon gyógyultál te meg a poklosságotól? Nem mondanád meg nekem?

— Miért nem! felelé a leány. Azt a vizet, a mellyel az ő testét megmosták, megkaptam az anyjától s magamra öntöttem, így tisztultam meg a poklosságomtól.

Akkor a fejedelem felesége fölkerelkedett és meghívta őket, hogy vegyék igénybe vendégszeretét s jeles férfiak gyülekezetében fényes lakomát szerzett Józsefnek. Másnap reggel illatos vizet készített, hogy abban az Úr Jézust meg-

fürösszék és azután a tulajdon fiát, akit magával hozott, azzal a vízzel leöntötte és fia tüstént meggyógyult a poklosságától. Dicséretet és hálát zengve az Istennek mondá a fejedelem asszony: „Boldog az az anya, a ki tégedet szült, óh Jézus, a ki megtisztítod a testedről lefolyó vízzel azokat az embereket, a kik veled azonos természet részesei.“ Ezután nagyszerű ajándékokat hozott Mária asszonynak és nagy tiszteességgel bocsátotta őt el.

19. fejezet.

Azután egy másik városhoz érkeztek, amelyben éjjelezni akartak. Itt egy olyan emberhez tértek be, a ki éppen házasságra lépett, de mert meg volt babonázva, impotensnek bizonyult. Miután azt az éjjelt nála töltötték, erői feloldódtak. Mikor aztán hajnalban utra készültek, visszatartotta őket a férfi és nagy vendégséget csapott nekik.

20. fejezet.

Másnap utra keltek és mikor egy másik városhoz közeledtek, három asszonyt láttak, akik könyezve jöttek egy sirtól. Mikor ezeket Mária asszony észrevette, azt mondta az útítársukká lett leánynak:

— Kérdezd meg tőlük, mi a bajuk és hogy jutottak hozzám?

Mikor a lány megkérdezte őket, mit se feleltek, hanem viszont ők kérdezték:

— Honnét és hová igyekeztek? Lement már a nap és alkonyodik.

— Utasok vagyunk — felelte a leány — és szállást keresünk, ahol az éjjelt eltölthetjük.

— Jertek velünk, mondák azok, és töltsétek nálunk az éjszakát.

Kövezték őket s egy szép új és gazdagon, bútorozott házba tértek be. Tél volt és amikor a leány azoknak az asszonyoknak a szobájába benyitott, azok újra sirásban és zokogásban törtek ki. Előttük állt egy aranypokróccal beterített öszvér, akinek abrakot szórtak és akit csókolgattak és takarmánnyal etettek.

Akkor így szólott hozzájuk a leány:

— Mi van ezzel az öszvérrel asszonyaim?

Azok pedig sirva felelték:

— Ez az öszvér, amelyet látsz, a mi édes fivérünk volt, s a mikor atyánk nagy vagyont hagyva ránk meghalt és ez az egyetlen testvérünk maradt, meg szeretttük volna őt házasítani s rendes szokás szerint lakodalmat készítettünk neki. De az asszonyok kölcsönös féltékenységtől izgatva tudtunk nélkül megigézték őt és mi egy éjjel, hajnal felé, házunk zárt előcsarnokában ezt a mi testvérünket öszvérré változtatva találtuk, amilyennek most látod. Mi, mint a kiknek amint láthatod, nincsen vigasztaló atyánk, szomorkodva kísérletet tettünk a világ összes tudásával, mágusával, varázslójával, hogy őt visszanyerhessük, de semmi se használt. Valahányszor elfogja lelkünket a bánat, felkerelkedünk és anyánkkal együtt elmegyünk s miután atyánk sirjánál kisirjuk magunkat, ismét visszatérünk.

21. fejezet.

Mikor ezt az a leány meghallotta, így szólott:

— Legyetek nyugodtak és ne sirjatok, mert hisz a ti bajotok orvossága közel hozzátok, a tulajdon házatokban van. Mert én is bélpoklos voltam, de mikor azt az asszonyt és vele azt a kis csecsemőt, akinek neve Jézus, megláttam, leöntöttem a testemet azzal a vízzel, melyben őt az anyja fürösztötte és meggyógyultam. Tudom, hogy ő a ti bajotokat is meg tudja gyógyítani. Hanem siessetek, menjetek az én úrnőmhöz Máriához és őt házatokba hiva, tárjátok fel előtte titkotokat, alázatosan kérve őt, hogy könyörüljön rajtatok.

Mikor az asszonyok a leány beszédét végighallgatták, tüstént Mária asszonyhoz mentek és behívták őt magukhoz és elibe ülve sirva mondták:

— Ó asszonyunk Mária, könyörülj a te szolgálóidon. Se öregapánk, se családfőnk, se apánk, se fivérünk nincsen, hanem ez az öszvér volt a mi testvérünk, akit itten látsz és a kit az asszonyok ilyené varázsolnak, amilyennek látod. Téged kérünk azért, hogy könyörülj rajtunk.

Akkor Mária, fájlalva az ő sorsukat, felemelte Jézust, az öszvér hátára tette és együtt sirván az asszonyokkal, így szólt Jézus Krisztushoz:

— Fiam, gyógyítsd meg ezt az öszvért a te végetlen hatalmaddal és tedd őt ismét gondolkodó emberré, amilyen azelőtt volt.

Amint ez a szó Mária asszony száját elhagyta, az az öszvér alakját változtatva teljes erejében lévő ifjú férfivá változott. Akkor úgy ő, mint anyja és nővérei imádták Mária asszonyt, a gyermeket pedig fejük fölé emelve csókolgatni kezdték, ezt mondván:

— Boldog, aki téged szült, óh Jézus, világ megtartója boldogok a szemek, amelyek a te nézésed boldogságát élvezik!

22. fejezet.

Akkor így szólt a két nővér az anyjához.

— Ime a mi bátyánk az Úr Jézus Krisztus segítségével s ennek a leánynak az üdvös közbenjárására, aki velünk Máriát és az ő fiát megismertette, emberi formáját visszakapta. Minthogy a mi bátyánk még nőtelen, illő, hogy ezt a leányt, az ő szolgálójukat, hozzáadjuk feleségül.

Mikor e felől Mária asszonyt megkérdezték és ő beleegyezését adta, a leánynak fényes menyegzőt készítettek és minthogy a keserűség örömré, a panaszkodás vigasságra változott, örülni, vigadni, táncolni és dalolni kezdtek s nagy örömben a legfényesebben kiöltözködtek és felpiperézkedtek. Azután verseket és dicsőítéseket kezdtek zengeni ezt mondván:

— Óh Jézus, Dávidnak fia, aki a bánatot örömré és a panaszt vigasságra változtatod át!

József és Mária tíz napig maradtak ott. Azután elmentek és azok az emberek, akik elbúcsúztak tőlük, nagy tisztességet tettek nekik és a búcsúzás után sirva tértek vissza, különösen az a leány.

23. fejezet.

Innét eltávozva, mikor egy pusztaságba értek, azt hallozták, hogy az a föld telve van rablókkal, azért József és

Mária asszony úgy határozta, hogy ezen a vidéken éjjel mennek át. De menet közben két rablót pillantottak meg, akik az úton heverték és velük együtt egy csomó rablót, akik azoknak a bóbiskolóknak a cimborái voltak. Az a két rabló, akire rábukkantak, Titusz és Dumahusz volt. Akkor így szólt Titusz Dumahusznak:

— Kérlek, engedd ezeket bántatlanul elvonulni, még pedig úgy, hogy a mi társaink észre ne vegyék.

Mikor pedig Dumahusz vonakodott, ismét így szólt Titusz:

— Adok neked negyven drakmát, ez legyen a zálog.

Együttal tüstént átnyujtotta neki az övét, hogy se ne mukkanjon, se ne beszéljen. Mikor Mária látta, hogy az a rabló velük jót tett, így szólt hozzá:

— Az Úristen tégedet az ő jobbjára felől fog elhelyezni és megadja neked a bűnök bocsánatát.

Az Úr Jézus pedig így szólt az anyjának:

— Harminc év múlva, anyám, a jeruzsálemi zsidók keresztre feszítenek engemet és ez a két rabló velem együtt kerül a keresztre, Titusz az én jobb, Dumahusz az én bal kezem felől és ama napon Titusz megelőz engem a paradicsomban.

Akkor így szólt Mária:

— Isten őrizzen ettől fiam!

Innét azután a bálványok városába mentek, amelyek, mikor hozzájuk közeledtek, homokbuckákká váltak.

24. fejezet.

Innét a szederfához érkeztek, amelyet ma Matareának hívnak, és Jézus forrást fakasztott Matareában, amelyben Mária Jézus ingét kimosta. Az Úr Jézus izzadságából pedig, amelyet Mária elcsurgatott, azon a tájon balzsam keletkezett.

25. fejezet.

Innét Memfiszbe mentek s Fáraót is látva, három eszten-dőn át maradtak Egyiptomban s az Úr Jézus sok csodát cselekedett ott, amelyek se a gyermekségről szóló, se a teljes evangéliomban nincsenek megírva.

26. fejezet.

A három év leteltével pedig Egyiptomból eltávoztak és visszatértek s mikor Júdeát elérték, József nem mert bemenni, de amikor meghallotta, hogy Heródes már meghalt s fia Arhelausz lépett a helyére, még mindig félt ugyan, de mégis Júdeába ment. Akkor Isten angyala jelent meg neki és így szólt:

— József, eredj Názáret városába és maradj ott.

Nagyon különös, hogy így történt a dolog, és a világok ura országokon át hurcoltatott!

27. fejezet.

Mikor Betlehem városába mentek, sok nehéz beteget láttak ott, különösen szembeteg csecsemőket, kik ebben haltak el. Volt ott egy asszony, akinek beteg volt a fia. Haldokolva vitte el Máriához, ki Jézus füröszítése közben vette észre őt.

— Óh Mária asszonyom, szólott az az anya, tekints a fiadra, aki súlyos betegséggel küzdök.

Mária asszony meghallgatta őt és mondá:

— Végy egy kevés vizet ebből, amelyben fiadat megfüröszöttem és öntsd a fiadra.

Merített az asszony egy keveset a vizből s amint Mária mondotta, leöntötte vele a fiát. Erre a gyermek egy kicsit aludt s azután gyógyultan és egészségesen ébredt fel álmából. Az anya örvendezve vitte őt el ismét Máriához. S Mária ezt mondotta neki:

— Adj hálát Istennek, hogy fiadat meggyógyította.

28. fejezet.

Volt ott egy másik anya is, annak a szomszédja, akinek a fia előbb meggyógyult. Minthogy az ő fia is ugyanazon bajban szenvedett és már csaknem teljesen elvesztette a szeme világát, éjjel-nappal jajongott. Ekkor a meggyógyult gyermek szülője ezt mondta neki:

— Miért nem viszed a fiadat Mária asszonyhoz, amint

én is hozzá vittem a fiamat, mikor haldokolt! Az én fiam meggyógyult attól a viztől, amelyben ő fiát Jézust megfürdette.

Mikor ezt az az asszony hallotta, ő is elment s miután kapott a vizből, megmosta azzal a fiát, akinek teste és szeme tüstént meggyógyult. Mária asszony őt is arra intette, mikor tőle a fiát elvitte s elmondta neki, ami történt, hogy adjon hálát Istennek, amiért a fiát meggyógyította, de megparancsolta azt is, hogy ne beszéljen a dologról senkinek.

29. fejezet.

Volt abban a városban két asszony, ugyanazon férfi két felesége, akik mindenikének lázban volt a fia. Az egyik asszonyt Máriának hívták, fia neve pedig Kleofás volt. Ez az asszony felkerekedett, vette a fiát, elment Máriához és egy szép fehér kendőt vitt neki s így szólt:

— Óh asszonyom, Mária, fogadd el tőlem ezt a kendőt és adj nekem helyette egy pólyakendőt.

Mária megtette. Kleofás anyja pedig elment és inget varrt (a pólyakendőből) a fiának és ráadta. A gyermek meggyógyult, vetélytársának a fia pedig meghalt. Ebből torzsalokodás támadt közöttük. A házi teendőket hetenként felváltva végezték. Egyszer éppen Kleofás anyján Márián volt a sor, hogy kenyeret süssön, azért befütötte a kemencét. Hogy a kiszakajtott tésztát a kemencéhez hordja, fiát, Kleofást hátrahagyta és elment. Észrevette ezt a vetélytársa s minthogy a kemencében javában égett, felkapta a gyermeket, bedobta a kemencébe, maga pedig elosont. Mikor Mária visszatért, ott látta Kleofást nevetgélve feküdni a kemence közepén, a kemence pedig hideg volt, mintha nem is tüzeltek volna benne. Rögtön belátta, hogy a gyermeket vetélytársa dobta a tűzbe. Kivette hát a fiát és elvitte Máriához s elmondta neki az esetet.

— Hallgass, mondá ez neki és senkinek se beszélj el ezt a dolgot, mert féltetek, ha elfecseged.

Mikor később a vetélytársa a kútra ment, hogy vizet merítsen és észrevette, hogy Kleofás magárahagyva a kút mellett játszik, felkapta őt, bedobta a kútba, maga meg hazament. Mikor az emberek vizért a kútra mentek s látták, hogy

a gyermek a víz színén ül, lebocsátkoztak és kihúzták őt. Nagyon csodálkoztak a gyermekén és dicsőítették az Istent. Akkor odament az anyja és felkapva a gyermeket, sírva vitte őt Mária asszonyhoz, mondván:

— Óh asszonyom, nézd mit művelt vetélytársam a fiammal, hogy dobta be a kútba, még utóbb csakugyan elpusztítja valahogy!

— Isten megőriz téged ettől, mondá neki Mária.

Mikor aztán egyszer a vetélytársa vizért ment a kútra, lábaira gabalyodott a kötél s beleesett a kútba. Jöttek ugyan emberek, hogy őt kihúzzák, de a feje és a csontja mind össze volt törve. Így múlt ki gonosz halállal és beteljesedett rajta a mondás: „aki másnak vermet ás, maga esik bele!”

30. fejezet.

Egy másik anyának ikrei voltak, akik betegségbe estek s mikor az egyik kimúlt, a másik tovább élt. Ezt az anyja felvette és Mária asszonyhoz vitte sírva mondván:

— Óh asszonyom, segíts és könyörülj rajtam. Mert két gyermekem volt, akik közül az egyiket imént temettem el, a másik meg haldoklik. Látod, hogyan kérem az Istent és hogy imádkozom: „Uram, — kezdé mondani — te kegyelmes, irgalmas és kegyes, két fiút adtál nekem s minthogy az egyiket elvetted, legalább ezt hagyd meg nekem“.

Mária asszony látva az asszony heves zokogását, megkönyörült rajta s így szólt:

— Tedd a fiadat az én fiam ágyába és takard be annak ruháival.

Mikor az anya abba az ágyba helyezte a gyermeket, melyben Krisztus feküdt, pedig már szinte élettelenül zárta le a szemeit, amint csak az Úr Jézus Krisztus ruháinak illata érintette a gyermeket, tüstént kinyitotta a szemeit és hangos szóval szólítva az anyját kenyeret kért s miután kapott, majszolgatta. Akkor az anyja így szólt:

— Óh Mária asszony, most látom, hogy az Isten ereje lakik benned annyira, hogy a te fiad az embereket, akik vele azonos természetűek, a ruhája érintésével is meggyógyítja.

Ez a meggyógyult gyermek az, akit az evangéliom Bertalannak nevez.

31. fejezet.

Volt ott egy bélpoklos asszony, aki Jézus anyjához, Máriához ment és mondá:

— Asszonyom, segíts rajtam!

Mária asszony pedig így felelt:

— Micsoda segedelmet kívánsz? Aranyat, ezüstöt vagy hogy a tested a bélpoklosságtól megtisztuljon?

De az asszony azt kérdezte:

— Kicsoda képes ezt nekem megadni?

— Várj egy kicsit, mondá neki Mária, míg a fiamat Jézust megfürösztöm és ágyba teszem.

Az asszony várt, amint Mária mondá, s amikor ágyba tette Jézust, azt a vizet, amelyben a testét lemosta, az asszonynak adta és mondá:

— Végy ebből a vízből és öntsd a testedre.

Mikor az ezt megtette, tüstént meggyógyult és dicsőítette Istent, hálát adott neki.

32. fejezet.

Miután három napon át nála maradt az asszony, eltávozott és a városba érve egy fejedelmet látott, aki egy másik fejedelem lányát vette feleségül, de amikor megnézte az asszonyt, észrevette, hogy a szemei közt a bélpoklosság jegye van, mint valami csillag, minél fogva a házasság felbomlott és érvénytelenné lett. Mikor az asszony ezeket a dolgok illetően állapotában keserves sirásban meglátta, keserűségük okát tudakolta tőlük.

— Ne avatkozzál a dolgunkba, — mondák azok — fáj dalmunkat halandónak nem mondhatjuk el, sem másnak fel nem tárhatjuk.

Ő azonban kitarzott és kérte, hogy bocsássák meg neki, de hátha ő majd tud nekik valami orvoslást találni. Amikor megmutatták neki a leányt és a bélpoklosságnak szemei közt lévő jegyét, miután megnézte, így szólt:

— Én is ebben a betegségben szenvedtem, amelyet itt látok, amikor valami ügyben Betlehembe utaztam. Ott belépve egy barlangba egy Mária nevű asszonyt láttam, akinek egy Jézus nevű fia volt. Mikor meglátta, hogy bélpoklos vagyok,

megkönyörült rajtam s a vizet, amelyben fia testét megmosta, nekem adta. Ezzel leöntöttem a testemet és megtisztulva tértem haza.

Akkor így szóltak neki az asszonyok.

— Asszonyom, vajjon el akarsz-e velünk jönni s megmutatod-e nekünk Mária asszonyt?

Mikor az beleegyezett, felkerekedtek és Mária asszonyhoz mentek, pompás ajándékokat vive magukkal. Mikor beléptek és az ajándékokat átnyújtották, megmutatták neki a bélpoklos leányt, kit magukkal hoztak. Mária asszony így szólt:

— Az Úr Jézus Krisztus kegyelme szálljon reátok!

Akkor egy kevés vizet adott nekik is abból, amellyel Jézus Krisztus testét lemosta, meghagyta, hogy ezzel az a szerencsétlen mossa meg magát. Mikor az ezt megtette, tüstént meggyógyult és az összes jelenlévők dicsérték az Istent. Azután vígan tértek vissza városukba, dicsérve az Urat. Mikor a fejedelem meghallotta, hogy felesége meggyógyult, visszafogadta a házába és második esküvőt tartott s felesége egészségének visszanyeréséért hálát adott az Istennek.

33. fejezet.

Volt ott egy leányka is, akit a sátán gyötört. Hatalmas sárkány alakjában jelent meg neki az az átkozott és el akarta őt nyelni; vérét is mind kiszívta, úgy, hogy tetem módjára maradt vissza. Valahányszor közeledett hozzá, a leány mindannyiszor összekulcsolta a kezét a feje fölött s megszólalt és mondá:

— Jaj, jaj nekem, nincs senki, aki engem ettől az istentelen sárkánytól megszabadítana!

Az atya pedig és az anyja s mindazok, akik körülötte voltak vagy a kik őt látták, siránkoztak a sorsán s az emberek sorba körülállták és mind sirtak és jajongtak, különösen amikor ő maga is sirt és így szólt: „Óh bátyáim és barátaim, senki sincs, aki megszabadítana ettől a gyilkostól?” — A fejedelem leánya, aki a bélpoklosságból kigyógyult, meghallotta a leányka szavát, felment a palota tetejére s látta amint a leány a feje felett összekulcsolt kezekkel sirt s hogy a körülállók szintén mellette sirtak. Megkérdezte az

ördögösnek a férjét, hogy él-e a feleségének anyja? Mikor az azt felelte, hogy apja, anyja él, így szólt hozzá:

— Küldd hozzám az anyját.

Mikor a magához hívott asszonyt meglátta, mondá:

— Ugy-e a te lányod ez az ördögös leány.

— Igen, asszonyom, mondá a szomorúan siró nő, ez az én leányom.

— Rejtsd el titkomat, felelé a fejedelem leánya, mert bevallom, hogy én is belpoklos voltam, de meggyógyított engem Mária asszony, Jézus Krisztus anyja. Ha tehát lányodat meg akarod gyógyíttatni, vidd el Betlehembe, keresd fel Máriát Jézus anyját és bizzál benne, hogy leányod meggyógyul. Én hiszem, hogy a leányod teljesen épen, vidáman tér vissza.

Mihelyt az asszony a fejedelem leányának beszédét meghallotta, tüstént magával vitte a leányát és a megjelölt helyre menve Mária asszonyhoz tért be és feltárta előtte leánya állapotát. Mikor Mária asszony meghallgatta a beszédét, kevés vizet adott neki abból, amelyben fiának, Jézusnak a testét megfürösztötte és meghagyta, hogy ezt öntse a leánya testére. Adott még neki egy pólyakendőt is az Úr Jézus pólyáiból s így szólt:

— Vedd ezt a pólyakendőt és valahányszor az ellenségedet látod, mutasd meg ezt neki.

Aztán üdvözléssel bocsátotta el őket.

34. fejezet.

Mikor elváltak Máriától és a tulajdon határukba jutottak, éppen elérkezett a sátán megszállásának ideje. Ekkor is megjelent neki az az átkozott egy óriás sárkány képében s láttára a leány megijedt. De az anyja így szólt:

— Ne félj, leányom, hadd jöjjön csak hozzád, akkor mutasd meg neki a pólyakendőt, amelyet Mária asszony adott, majd meglátjuk, mi lesz.

Mikor a sátán egy borzasztó sárkány képében közeledett, a leány teste összeborzadt a félelemtől, de ugyanakkor előrántja a pólyakendőt, a fejére teszi és a szemeit elfüdi vele. A pólyából lángok és szikrák lövelnek ki és a sárkányra hullanak. Óh mily csoda történt! Mihelyt a sárkány az Úr

Jézus pólyáját meglátta, amelyből lángok löveltek elő, és fejére s szemekre hullottak, nagy szóval felkiáltott.

-- Mi közöm hozzád Jézus, Mária fia! Hová fussak előled!?

Akkor nagy félelemmel hátára fordulva ment el a leánytól és soha sem jelent meg neki többé. A leány pedig békén maradt ezentúl tőle s Istennek hálát és dicséretet zengett s vele együtt mindazok, akik e csodánál jelen voltak.

35. fejezet.

Élt ugyanott egy másik asszony is, akinek a fiát a sátán gyötörte. Ez a Júdás nevű fiú, valahányszor őt a sátán rontotta, minden feléje közeledő embert megmárt, ha pedig senki sem közeledett hozzá, akkor a tulajdon kezét és egyéb tagjait harapdálta. Mikor ennek az anyja Máriáról és fiáról Jézusról hirt hallott, felkerekedett és Júdást, a fiát elvitte Mária asszonyhoz. Eközben azonban Jakab és José a gyermek Jézust elvezette, hogy több más gyermekkel együtt játszodozzanak. Mikor a házból kimentek, leültek, köztük az Úr Jézus is. Az ördögös Júdás hozzájuk ment és Jézus jobbjára ült. Akkor a sátántól megszállva szokása szerint az Úr Jézust meg akarta harapni, de nem bírta, miért is Jézust oldalba vágta úgy hogy Jézus sirni kezdett. Tüstént futva rohant ki a sátán a gyermekből, mintha veszett kutya lett volna. Ez a gyermek, aki Jézust meglökte s akiből a sátán kutya képében kiment, ez volt az a Júdás Iskariótes, aki Jézust a zsidók kezébe juttatta s azon a helyen szúrta át Jézust a zsidók lándzsája, ahol őt Júdás megütötte.

36. fejezet.

Mikor Jézus életének hetedik évét betöltötte, egy nap a vele egykorú gyermekekkel volt együtt. Egy patakban játszottak, amelyben szamarak, tehenek, madarak és egyéb állatok alakjait formálták ki s kiki a maga munkáját dicsekedve mutogatta. Akkor az Úr Jézus így szólt a gyerekekhez!

— Én azokat, amiket kiformáltam, elindítom.

Mikor a gyermekek azt kérdezték tőle, hogy csak nem ő talán a Teremtő fia, akkor az Úr Jézus megparancsolta,

hogy az állatok járjanak és tüstént felszöktek, majd, mikor megengedte nekik, nyomban megállottak. Madarakat és verebeket is formált, amelyek parancsszavára felrepültek és megállottak, vagy amikor nekik ételt s italt nyújtott, ettek és ittak. Mikor aztán azok a gyermekek elmentek és szüleikhez visszatértek, azt mondták nekik az atyáik:

— Őrizkedjete, gyermekeink, ismét vele időzni, mert varázsló ez, azért kerüljétek el és óvakodjatok ezentúl vele játszani.

37. fejezet.

Egy nap az Úr Jézus a gyermekekkel futkározott és játszott, amikor egy ruhafestő műhelyéhez ért, akinek a neve Szalem volt. Sok szövet volt a műhelyében festés végett. Az Úr Jézus bement a festő műhelyébe és az összes szöveteket összenyalábolva a festőkádba dobta. Mikor Szalem megjött és látta az elrontott szöveteket, nagy hangos szóval kiabálni kezdett és az Úr Jézust átkozta, mondván:

— Mit tettél velem, Mária fia? Te engem az egész lakosság előtt szégyenbe kevertél, mert mind a nekik tetsző színt követelik majd, te meg idejöttél és mindent elrontottál!

— Bármelyik szövetnek akarod is változtatni a színét, felelé neki az Úr Jézus, én megváltoztatom neked. Tüstént szedni is kezdte a szöveteket a kádból s egyenként arra a színre festette, azokat, amelyet a festő akart, mig mind ki nem szedte. Mikor a zsidók ezt a csodát és jelet látták, dicsőítettek az Istent.

38. fejezet.

József, ha végig ment a városon, az Úr Jézust mindig magával vitte, mikor mestersége miatt az emberek elhivatták, hogy nekik ajtókat, sajtárokat, nyoszolyákat vagy szekrényeket készítsen. Az Úr Jézus mindig vele volt, akárhova ment is. Valahányszor aztán József a maga munkái közül valamit akár egy könyökkel akár egy arasszal hosszabbra vagy rövidebbre, szélesebbre vagy keskenyebbre szabott, az Úr Jézus a kezével kiegyenlítette, úgy hogy olyan lett, amilyennek József akarta anélkül, hogy a keze munkájával kellett

volna megcsinálnia. Mert József nem volt valami ügyes ácsmester.

39. fejezet.

Egy napon Jeruzsálem királya hívatta őt magához és azt mondta neki:

— József, azt akarom, hogy csinálj nekem egy trónszéket azon helyhez mértén, amelyen ülni szoktam.

József engedelmeskedett és miután tüstént megkezdte a munkát, két esztendőn át maradt a királyi palotában, mire a munkáját elvégezte. Mikor azonban a helyére akarta átrakni, észrevette, hogy mindkét oldalon két arasz hiányzik a megjelölt mértékből. Mikor ezt a király meglátta, megharagudott Józsefere. József a királytól való rettentő féltében a nélkül, hogy bármit is megkóstolt volna, étlen-szomjan tért éjjeli pihenőre. Akkor az Úr Jézus kérdésére, hogy miért fél, azt mondta József: „Mert amit két esztendő óta csináltam, mind elrontottam“.

— Ne félj, mondá neki az Úr Jézus, ne is csüggedj el, hanem fogd meg te a szék egyik oldalát, én meg a másikat, hogy rendbe hozzuk.

Úgy tett József, amint neki az Úr Jézus mondotta s mind a ketten addig húzták a maguk oldalát, míg a szék rendbe jött és a megfelelő mérték szerint tették a helyére. Mikor ezt a jelenlevők látták, elcsudálkoztak és dicsőítették Istent. Annak a trónszéknek a fája pedig még abból való volt, amelyet Dávid fiának, Salamonnak a korában díszítettek különböző alakokkal és faragványokkal.

40. fejezet.

Egy napon, mikor az Úr Jézus az utcán ment és meglátott egy csomó gyereket, akik játszani gyülekeztek össze, hozzájuk csatlakozott, de azok elrejtőztek előle. Mikor azért az Úr Jézus egy ház kapujához ért, amely előtt asszonyokat látott állani, megkérdezte tőlük, hogy hova mentek a gyermekek? Mikor azok azt felelték, hogy ottan senki sincs, az Úr Jézus így szólt:

— Hát azok, akiket ott láttok a kemencében, kicsodák?

Mikor pedig az asszonyok azt felelték, hogy azok három-éves kecskebakok, akkor az Úr Jézus nagy hangon elkiáltotta:

— Ide jöjjetek, kecskebakok, a pásztorotokhoz!

Akkor a gyermekek kecskebakok alakját véve föl, ki-mentek és ugrálni kezdtek körülötte. Ezt látva az asszonyok nagyon csodálkoztak és félelemtől megszállva könyörögtek Jézushoz sirva mondván:

— Óh mi Urunk Jézus, Máriának fia, bizony te vagy Izráelnek ama jó pásztora, könyörülj a te szolgálóidon, akik itt állanak te előtted és akik sohasem kétkednek többé abban, hogy te, óh Urunk, nem elvesztésünkre, hanem megtartásunkra jöttél!

Mikor erre Jézus azt felelte, hogy Izráel fiai a népek között olyanok, mint a szerecsenek, az asszonyok mondának:

— Óh uram, te mindent tudsz és semmi titok nincsen te előtted, azért most arra kérünk tégedet és a te kegyes-ségedtől elvárjuk, hogy azokat a gyermekeket, a te szolgáládat, helyezd vissza előbbeni alakjukba.

Erre így szólt az Úr Jézus:

— Jertek elő, gyermekek, hogy elmenjünk játszani!

S mialatt még az asszonyok ott állottak, a kecskebakok gyermekekké változtak vissza.

41. fejezet.

Ádár hónapban pedig Jézus összegyűjtötte a gyermekeket, mint a hogyan a király szokta. Azok leterítették ruháikat a földre, ő pedig azokra ült, azután virágokból font koronát helyeztek a fejére, és testőrök módjára állottak fel a király elé valamint jobb és baloldalára. Ha pedig valaki azon az úton ment, azt a gyermekek erőszakkal odahúzták mondván:

— Jer ide, hódolj a királynak, azután eredj az utadra.

42. fejezet.

Mikor ezek így viselkedtek, emberek jöttek arra, akik egy gyermeket vittek. Ez a gyermek társaival együtt fáért ment a hegyre s mikor ott fogolyfészekre bukkant s bedugta a kezét, hogy a tojásokat kiszedje, a fészek közepéből egy

veszedelmes kígyó szúrta meg, úgy, hogy segítségért kiáltott. Mikor a társai hozzáfutottak, mint egy hullát találtak már a földön fekve, aztán eljöttek a hozzátartozói, felszedték, hogy a városba vigyék. Mikor ahoz a helyhez érkeztek, ahol az Úr Jézus király módjára trónolt, míg a többi gyermek szolgaképen állta őt körül, a gyermekek elébe szaladtak a kígyó által megmárt gyermeknek és azt mondták a rokonainak: „Menjetek a királyt üdvözölni!” De miután a nagy szomorúság miatt, amelybe kerültek, nem akartak odamenni, a gyermekek erőszakkal hurcolták őket oda. Mikor aztán az Úr Jézushoz értek, az megkérdezte tőlük, hogy miért viszik azt a gyermeket. Mikor azok azt felelték, hogy kígyó marta meg, akkor az Úr Jézus így szólt a gyermekekhez:

— Gyerünk, öljük meg azt a kígyót!

Mikor pedig a gyermek szülői kérték, hogy őket engedje tovább menni, mert a fiuk haldoklik, mondának nekik a gyermekek:

— Nem hallottátok, hogy a király azt mondta: Gyerünk, öljük meg azt a kígyót? Nem akartok neki engedelmeskedni?

Igy aztán azok akarva nem akarva visszavitték az ágyat. Mikor aztán ahoz a fészekhez értek, így szólt az Úr Jézus a gyermekekhez:

— Ez a kígyó fészke?

Mikor azok igenelték, Jézus szavára késlekedés nélkül előbújt a kígyó s meglapult. Azt mondta neki Jézus:

— Eredj és szídd ki az egész mérget, amit a fiuba bocsátottál!

A kígyó a fiúhoz csúszott és az egész mérget visszaszívta, mire aztán Jézus megátkozta őt és a kígyó tüstént szétpukkadt, a gyermek pedig az Úr Jézus kezének érintésére meggyógyult. S amikor sirni kezdett, azt mondta neki az Úr Jézus:

— Ne sirj, mert egykor az én tanítványom leszel.

Ez volt a kanaanita Simon, akiről az evangéliomban szó van.

43. fejezet.

Más napon József elküldte az 5 fiát Jakabot fáért és az Úr Jézus is hozzá csatlakozott. Mikor arra a helyre érkeztek, ahol fát találtak és Jakab gyűjteni kezdte, ime egy veszedelmes vipera marta meg a kezét úgy, hogy kiabálni és sirni kezdett. Az Úr Jézus ebben az állapotban vergődve látván őt, hozzá ment, ráfújt arra a helyre, ahol a vipera megmarta, a mitől tüstént meggyógyult.

44. fejezet.

Egy nap, mikor az Úr Jézus ismét a gyermekek között forgolódott, akik a tetőn játszottak, egyik gyermek a magasból lezuhant és nyomban meghalt. A többi gyermek mind elfutott, egyedül csak az Ur Jézus maradt a tetőn. Mikor aztán a gyermek hozzátartozói megjöttek, azt mondták az Úr Jézusnak:

— Te lökted le a mi fiúkat a magasból.

Mikor Jézus ezt tagadta, lármázni kezdtek mondván:

— A mi fiúnk halott s itt áll, aki őt megölte!

— Ne vádoljatok engemet, mondá nekik az Úr Jézus, és ha nekem nem hisztek, jer kérdezzük meg magát azt a gyermeket, aki felfedheti az igazságot.

Akkor leszállt az Úr Jézus és a halott felett megállva nagy fenszóval kérdezte:

— Zeno, Zeno, ki lökött le téged a tetőről?

— Uram, felelé a halott, nem te löktél le, hanem „az a bizonyos“ lökött le engemet.

És mikor a jelenlévőknek megparancsolta az Úr, hogy e kijelentést jegyezzék meg, mindnyájan dicsőítették az Istent ezért a csodáért.

45. fejezet.

Egyszer Mária asszony azt parancsolta az Úr Jézusnak, hogy hozzon vizet a forrásról. Mikor a vizért odajárt, a már teli korsó összeütődött és eltört. Akkor az Úr Jézus kiterítette a kendőjét és abban vitte el anyjának az összetöltött vizet. Az csodálkozott ezen a dolgon, megcsókolta őt és szívében megőrizte mindazt, amit látott.

46. fejezet.

Mindjárt vasárnap kiment az Úr Jézus a gyermekekkel a folyó partjára és ismét halastavakat csináltak. Az Úr Jézus pedig tizenkét verebet formált, amelyeket az ő halastava mellé hármásával elrendezett. Éppen szombat volt. Odament a zsidó Hanan fia és mikor meglátta őket, hogy ilyeneket csinálnak, megharagudott és felháborodott, mondván:

— Igy csináltok ti alakokat szombatnapon?

És odafutván elrombolta a halastavaikat. Akkor az Úr Jézus kezeit az általa készített verebekre kiterjesztette és azok csipegve elszálltak. Akkor Hanan fia odalépett Jézus halastavához is, a pálcájával áttörte és a viz kifutott. Az Úr Jézus így szólt neki:

— Ahogy az a viz kifolyt, úgy fusson ki a te lelked is. És az a fiú azonnal kimúlt.

47. fejezet.

Máskor, midőn az Úr Jézus Józseffel este hazafelé ment, út közben egy szaladó fiú olyan erősen meglökte, hogy elesett. Az Úr Jézus azt mondta neki:

— Amint te engem ellöktél, úgy ess össze és ne kelj többé fel.

Abban az órában összerogyott az a fiú és kimúlt.

48. fejezet.

Élt Jeruzsálemben egy Zakéus nevű ember, aki gyermekeket nevelt. Ez azt mondta Józsefnek:

— József, miért nem hozod el hozzám Jézust, hogy megtanulja a betűket?

Igazat adott neki József és Máriának is elmondta ezt. Így aztán elvezették Jézust a tanítóhoz, aki alighogy őt meglátta, fölirta neki az ábécét és megparancsolta, hogy mondja: a. Mikor ezt megmondta, a tanító a b-t parancsolta neki. Ekkor az Úr Jézus így szólt hozzá:

— Mondd el nekem előbb te az a jelentéseit, azután majd kifejtem én neked a b-t.

Mikor aztán a tanító pálcával támadt rá, az Úr Jézus

kifejtette neki az a és a b betűk jelentését; nevezetesen, hogy a betűk formái közül melyek egyenesek, melyek görbék, melyek csavarodnak, mit jelentenek a pontozottak, mit a pontozatlanak, miért előzi meg egyik betű a másikat, és sok más egyebet is beszélt és elmagyarázott, amit a tanító soha, se nem hallott se semmiféle könyvben nem olvasott. Végül azt mondta a tanítónak az Úr Jézus:

— Figyelj ide, hogy elmondjam neked.

Aztán elkezdte világosan és határozottan felsorolni: a, b, c, d, a t-ig. Nagyon csodálkozott ezen a tanító és szólt: „Most veszem észre, hogy ez a gyermek még Nőé előtt született!“ Majd Józsefhez fordulva mondá: „Idehoztad nekem ezt a gyermeket nevelésre, aki pedig az összes tanítóknál okosabb“. Mária asszonynak pedig ezt mondta: „Ennek a te fiadnak semmiféle tanításra nincs szüksége“.

49. fejezet.

Azután egy tudósabb tanítóhoz vezették Jézust, aki mindjárt, amint őt meglátta, így szólt: „Mondd: a.“ Mikor az a-t kimondta, a tanító a b-t parancsolta. Az Úr Jézus azonban így felelt neki.

— Mondd el nekem előbb az a jelentéseit, azután majd megmagyarázom én neked a b-t.

Mikor erre a tanító felemelt kézzel verni kezdte őt, tüstént megszáradt a keze és meghalt. Akkor azt mondta József Mária asszonynak:

— Ezután nem engedjük őt ki a házból, mert aki ellene szegül, mind halállal lakol.

50. fejezet.

Mikor tizenkét esztendős lett, elvitték őt Jeruzsálembe az ünnepekre. Az ünnep végeztével azok hazatértek, az Úr Jézus azonban Izrael tanítói, vénei és irástudói között visszamaradt a templomban. Ezeket különböző tudományokból kérdezgette és viszont felelt is nekik. Azt kérdezte ugyanis tőlük:

— Kinek a fia a Messiás?

— Dávidnak a fia, felelték azok.

— Miért nevezi hát akkor őt Lélekben urának, amikor így szól: „Mondá az Úr az én Uramak: Űlj az én jobbjomra, hogy ellenségeidet zsámolyul tegyem a te lábaid alá?”

A tudósok feje azt kérdezte tőle:

— Olvastad a könyveket?

— Nemcsak a könyveket, mondá az Úr Jézus, hanem azokat is, amik beletartoznak.

És magyarázni kezdte nekik a könyveket, a törvényt, a parancsolatokat, a rendeleteket, a titkokat, amik a próféták könyveinek tartalmát képezik, s amiket semmiféle teremtett ész felfogni nem képes. Akkor azt mondta az a tudós:

— Én még ilyen tudást se nem láttam, se nem hallottam soha, mit gondolsz, mi lesz ebből a fiúból! —

51. fejezet.

Akkor egy jelenlévő bölcsész, aki a csillagászatban jeleskedett, azt kérdezte az Úr Jézustól, vajjon tanulmányozta-e a csillagászatot? Az Úr Jézus felelvén kifejtette neki az égi testek és égövek számát, azok természetét és munkáját, helyzetét, harmad, negyed, hatod állásait, előre és hátrafutásukat, s mindenféle viszonyaikat, és sok egyebet, amit emberi ész ki nem nyomozhat.

52. fejezet.

Jelen volt ott egy olyan bölcsész is, aki a természet-tudományokban volt különösen jártas, aki, mikor azt kérdezte az Úr Jézustól, hogy tanulta-e az orvosi tudományokat is, az feleletül kifejtette neki a fizikát, metafizikát, hüperfizikát, hüpofizikát, a test képességeit és nedveit, valamint azok hatásait, a tagok, csontok, erek, véredények, idegek számát, nemkülönben a meleg és hideg, a nedves és száraz hatásait és ami ezekből származik, továbbá hogy micsoda munkát végez a lélek a testben s mik az érzései és az erői, a beszédnek, haragnak, kívánságnak képességeit, végül az összehatást és a széthúzást és sok egyebet, amit semmiféle teremtmény értelme ki nem nyomozhat. Akkor az a bölcsész fölkelte és imádta az Úr Jézust mondván:

— Uram, mostantól fogva tanítványod és szolgád leszek.

53. fejezet.

Mig ezekről és egyebekről is beszélgettek, odaérkezett Mária asszony, miután már harmadnapja járkált Józseffel őt keresve. Mikor meglátta őt, amint ott ült a tudósok között és kölcsönösen kérdezték egymást és feleltek egymásnak, így szólt neki:

— Fiam, miért cselekedtél így mivelünk? Ime én és atyád nagy fáradsággal keresünk tégedet.

— Miért kerestek engemet? felelé Jézus. Nem tudjátok-e, hogy nekem az én Atyám házában kell forgolódnom?

Azok azonban nem értették meg, amit nekik mondott. Akkor a tudósok megkérdezték Máriát, hogy az ő fia-e ez, s mikor az igenelte, mondák:

— Óh te boldog Mária, ki ilyen gyermeket hoztál a világra!

Azután visszament velük Názáretbe és mindenben engedelmes volt nekik. Anyja pedig minden szót megjegyzett az ő szívében. Az Úr Jézus pedig növekedett testben, értelemben és kedvességben Isten és emberek előtt egyaránt.

54. fejezet.

E naptól kezdve nem nyilvánította többé csodatételeit, gyógyításait és titkait, hanem a törvényt kezdte tanulmányozni, amíg a harmincadik évét be nem töltötte, amikor is Atyja a Jordán mellett nyilván kijelentette őt ezt az égi szózatot hallatván: „Ez az én szerelmes fiam, akiben megnyugszom“. És a Szentlélek fehér galamb képében jelen volt.

55. fejezet.

Ez az, akit könyörögve imádunk, aki nekünk lelket és életet adott s születésünktől kezdve vezetett, aki érettünk emberi testet öltött és minket megváltott, hogy felkaroljon bennünket az örök irgalom és az ő bőkezűségéből, jóvoltából, nagylelkűségéből és jóakaratából irántunk való kegyelmességét megmutassa. Övé a dicsőség, jóság, hatalom és ország mostantól fogva mindörökké. Ámen.

Raffay Sándor.